

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 743/04
15.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Акционарског друштва за трговину "АА", које заступају пуномоћници Ађ до АЈ, адвокати сви __, против решења Министарства финансија и економије Републике Србије, Пореска управа, Централа - Сектор за пореско-правне послове, координацију и надзор број 47-01074/2003-07 од 13.1.2004. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 15.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија и економије Републике Србије, Пореска управа - Централа - Сектор за пореско-правне послове, координацију и надзор број 47-01074/2003-07 од 13.1.2004. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија и економије Републике Србије, Пореска управа, Центар за велике пореске обвезнике Београд број 414-1К/2-216 од 8.4.2003. године и бр. 414-1А/2-216 од 8.4.2003. године. Решењем првостепеног органа број 414-1К/2-216 од 8.4.2003. године тужиоцу је утврђен коначан обрачун пореза на добит предузећа за период од 1.1. до 31.12.2002. године у износу од 29.028.016,40 динара, а решењем истог органа број 414-1А/2-216 од 8.4.2003. године утврђена му је аконтација пореза на добит предузећа за период од 1.1. до 31.12.2003. године у износу од 1.693.300,96 динара.

У тужби поднетој овом суду тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа истичући да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено те да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак. Наводи да је пореска обавеза утврђена тужиоцу решењем првостепеног органа број 414-1К/2-216 од 8.4.2003. године на основу књиговодствене грешке а не стварно остварене добити тужиоца. Наиме, сматра да је уговором о размени непокретности од 20.3.2002. године према коме је тужилац разменио своју имовину пословни центар за 20 пословних простора на територији града Београда у власништву Републике Србије претрпео губитак. Из изнетих разлога предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи као и да поништи решења првостепеног органа број 414-1К/2-216 од 8.4.2003. и број 414-1А/2-216 од 8.4.2003. године и предмет врати првостепеном органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета се види да је тужилац 18.6.2003. године изјавио жалбу оспоравајући једним поднеском два решења првостепеног органа и то решење Министарства финансија и економије - Пореска управа - Центар за велике пореске обвезнике Београд број 414-1К72-216 од 8.4.2003. године и решење истог првостепеног органа број 414-1А/2-216 од 8.4.2003. године. Одлучујући о тој жалби тужиоца тужени орган је оспореним решењем одбио као неосновану предметну жалбу изјављену против решења првостепеног органа број 414-1К/2-216 од 8.4.2003. године и против решења истог органа број 414-1А/2-216 од 8.4.2003. године.

Врховни суд Србије налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. То из разлога што у смислу члана 229. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97) другостепени тј. у конкретном случају тужени орган није овлашћен да споји поступак по жалби поднетој против посебних првостепених решења донетих у сличним стварима нити може по њима донети једно решење само због тога што разлози другостепеног решења могу бити идентични или слични. Наиме, тужени орган је био дужан да наводе жалбе у односу на свако првостепено решење расправи посебним решењем у чијем образложењу је требало да је дата свестрана и потпуна оцена жалбених навода. Доношењу једног другостепеног решења по жалбеним наводима на два првостепена решења сагласно чл. 117. Закона о општем управном поступку имало би места само уколико управне ствари о којима се

117. Закона о општем управном поступку имале су места само уколико управне ствари о којима се расправљало у првостепеним решењима чине јединствену целину, а то услови у конкретном случају нису испуњени због предмета поступка из првостепених решења. При томе, будући да је у питању порески предмет то се у смислу члана 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 70/03) ако тим законом није другачије прописано порески поступак спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак, па је суд нашао да је тужени орган оспорено решење донео уз наведену битну повреду одредби чл. 117. и 229. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 15.3.2006. године, У.бр. 743/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж